

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. Š.**, bývajúceho v Č., zastúpeného JUDr. S. Z., advokátom v Č., proti žalovanému **J. B.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. C. S., advokátom v Č., o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 10 C 410/1996, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 355/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 109,05 € do rúk JUDr. S. Z. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 24. októbra 2006 č.k. 10 C 410/1996-173 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 71 341,-- Sk so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 3. novembra 1996 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že v predmetnej právnej veci sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 135 888,-- Sk s príslušenstvom voči žalovanému z titulu náhrady škody tvrdiac, že v súvislosti s opravou, ktorú vykonal žalovaný na jeho vozidle a to výmenu rozvodového remeňa, vznikla na motore motorového vozidla vo vlastníctve žalobcu porucha, ktorej odstránenie si vyžiadalo náklady vo výške 135 888,-- Sk, čo považuje za vzniknutú škodu. Z vykonaného dokazovania bolo medzi účastníkmi nesporné, že žalovaný vykonal pre žalobcu na jeho objednávku opravu – výmenu rozvodového remeňa. Za túto opravu zaplatil žalobca žalovanému v sume 300,-- Sk. Na základe takto zisteného skutkového stavu mal súd za to, že medzi účastníkmi bola uzatvorená zmluva o dielo v zmysle ustanovenia § 631 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Pri vykonaní diela – opravy motorového vozidla

spočívajúcej vo výmene rozvodového remeňa, bolo povinnosťou žalovaného vykonať dielo riadne, ako to vyplýva z ustanovenia § 633 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zhotoviteľ je povinný dielo vykonať podľa zmluvy, riadne a v dohodnutom čase. Ak je na vykonanie diela ustanovená záväzná technická norma, musí vykonanie zodpovedať tejto norme. Zároveň mal žalovaný povinnosť v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku. Toto zákonné ustanovenie sa vzťahuje na všetkých účastníkov občiansko-právnych vzťahov. Ak si účastník občiansko-právneho vzťahu neplní svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť, vyplývajúcu z tohto ustanovenia má sa za to, že si neplní svoju právnu povinnosť a teda koná protiprávne. Z vykonaného dokazovania a to z výsluchu účastníkov, svedkov a predovšetkým zo znaleckého posudku, opierajúceho sa o správu rakúskej opravovne súd dospel k záveru, že žalovaný nevykonal opravu riadne, nepočínal si teda tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku, teda porušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 633 ods. 1 a § 415 Občianskeho zákonníka. Ako vyplynulo z dokazovania, nasledujúci deň po uskutočnenej oprave motorového vozidla žalobcu žalovaným (výmene rozvodového remeňa), došlo ku škode na vozidle žalobcu spočívajúcej v tom, že zubový remeň riadenia motora bol príliš voľný a vyskočil. Dôsledkom bolo dosadnutie ventilu k piestu, čo zapríčinilo škody na motore. Príčinou škody na motore bolo nesprávne napnutie rozvodového remeňa – uvoľnená napínacia kladka, pričom pri správnej montáži a dotiahnutí momentovým kľúčom na predpísaný moment nesmie dôjsť k jej uvoľneniu. Vychádzajúc z vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že vykonaná oprava rozvodového remeňa bola vykonaná nesprávne, nedošlo k správne dotiahnutiu napínacej kladky, v dôsledku čoho došlo ku škode na motore. Ďalšia oprava bola vykonaná tak, že došlo k výmene bloku motora, piestov a hlavy s ventilmi. Náklady na opravu, ktoré zaplatil žalobca v rakúskej opravovni predstavovali sumu 45 600 ATS (rakúskych šilingov), čo pri prepočte predstavuje 135 888,-- Sk. V dôsledku tejto opravy, ako to vyplýva zo znaleckého dokazovania, došlo však k zhodnoteniu motorového vozidla. Zvýšila sa životnosť motora a teda aj cena motorového vozidla. Skutočnú škodu znalec stanovil na sumu 101 916,-- Sk, pričom od ceny opravy odpočítal zhodnotenie vozidla. Súd sa s takto ustálenou výškou škody vo výške 101 916,-- Sk stotožnil majúc za to, že zhodnotenie vozidla a tým zvýšenie ceny vozidla musí byť zohľadnené, inak by na strane žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu. Súd skúmal, či medzi porušením povinnosti žalovaného a vznikom škody existuje príčinná súvislosť. Svoje zistenia zameral jednak na hľadisko časovej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovaného a vecnú súvislosť príčiny a následku. Pokiaľ ide o vecnú súvislosť príčiny a následku súd mal

nesporne preukázané, že žalovaný vykonával opravu na vozidle žalobcu, výmenu rozvodového remeňa. Ako vyplýva zo znaleckého posudku, výmena rozvodového remeňa musí byť vykonaná veľmi precízne a musí byť dodržaný postup výrobcu. V opačnom prípade dochádza k haváriám motora, ktoré potom vyžadujú celkovú opravu. S výmenou rozvodových remeňov majú problém aj značkové opravovne a havárie motorov nie sú až také zriedkavé. Z uvedeného vyplýva, že havária motora, ktorá nastala na vozidle žalobcu, je následkom nekvalitne vykonanej opravy, výmeny rozvodového remeňa. K takejto oprave došlo aj na vozidle žalobcu. Bezprostredne po vykonanej oprave a to v nasledujúci deň, došlo k havárii motora na vozidle žalobcu v dôsledku preskočenia rozvodového remeňa. Znalec považoval za najpravdepodobnejšiu príčinu havárie motora z technického hľadiska nesprávne napnutie rozvodového remeňa. Súd sa stotožnil s týmto záverom znaleckého posudku. Vecná súvislosť vykonanej opravy výmeny rozvodového remeňa na vozidle a vzniknutej škody havárie motora je podporená aj časovou súvislosťou. Súd mal rovnako zato, že totožnosť vymeneného motora je dostatočne preukázaná, keďže príčina havárie motora zistená znalcom na obhliadanom polomotore, ako aj opis poškodenia motora vyplývajúci zo správy rakúskej opravovne sú zhodné. Žalovaný ako osoba znala problematiky, keďže v minulosti podnikal v predmete činnosti oprava motorových vozidiel a tiež v takomto odbore pracoval ako zamestnanec musel predpokladať, že pri nesprávnej výmene rozvodového remeňa môže dôjsť k roztrhnutiu, resp. preskočeniu rozvodového remeňa a v dôsledku tejto skutočnosti k následku – k havárii motora. Čiže vzniknutú škodu zaviniť z nedbanlivosti. Súd prvého stupňa v danom prípade dospel k záveru, že na vzniku škody sa podieľal aj samotný poškodený, teda žalobca. Podľa názoru súdu, žalobca tým, že potom za účelom výmeny rozvodového remeňa nenavštívil autorizovaný servis, resp. opravovňu, ktorá sa zaoberá opravou motorových vozidiel, ako predmetom svojej činnosti, ale nechal si vymeniť rozvodový remeň v domácom prostredí žalobcom, ktorý na uskutočňovanie takýchto opráv nemal živnostenské ani iné oprávnenie, spolupodieľal sa na vzniku škody. Súd stanovil mieru zavinenia poškodeného na vzniknutej škode na 30 %. Vychádzajúc zo skutočnej škody 101 916,-- Sk, 30 % predstavuje sumu 30 574,80 Sk a v tejto časti súd žalobu zamietol ako aj v časti úrokov z omeškania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudkom z 31. marca 2010 sp. zn. 7 Co 39/2007 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti (t.j. v časti o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 71 341,-- Sk s príslušenstvom) zmenil tak, že žalobu

zamietol a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V nenapadnutej časti ostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedený rozsudok odvolacieho súdu uznesením z 31. januára 2012 sp. zn. 2 Cdo 13/2012 v napadnutom výroku zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové zistenia a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci vykonal potrebné dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Z obsahu zápisníc o pojednávaní pred odvolacím súdom vyplynulo, že krajský súd nevykonal vo veci ďalšie dokazovanie, ani nezopakoval zákonným spôsobom dôkazy vykonané súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti mal za to, že odvolací súd si nežadovávajúci rovnocenný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov, a preto sú jeho skutkové a na ne nadväzujúce právne závery zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúchalo v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie. Z týchto dôvodov Najvyšší súd SR rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutom výroku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 243b ods. 1 O.s.p.

Následne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 15. apríla 2013 sp. zn. 8 Co 355/2012 rozsudok Okresného súdu Čadca z 24. októbra 2006 č. k. 10 C 410/1996-173 vo výrokoch, ktorými je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 368,09 € so 17,6 % úrokom z omeškania ročne od 3. novembra 1996 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a trovách konania potvrdil. V ďalšom výroku žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho a dovolacieho konania v sume 1 091,99 € k rukám JUDr. S. Z., advokáta so sídlom v Č., do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V konaní mal za nesporne preukázané, že žalovaný vykonal pre žalobcu na jeho objednávku opravu predstavujúcu výmenu rozvodového remeňa. Za túto opravu zaplatil žalobca žalovanému sumu 300,-- Sk. Uviedol, že na základe zisteného skutkového stavu správne súd prvého stupňa ustálil, že bola medzi účastníkmi uzavretá zmluva o dielo podľa § 631 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pri vykonaní diela, ktoré predstavovalo opravu motorového vozidla spočívajúcu vo výmene rozvodového remeňa bolo povinnosťou žalovaného vykonať dielo riadne, ako to vyplýva z ust. § 633 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zhotoviteľ je povinný dielo vykonať podľa zmluvy riadne a v dohodnutom čase. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že vlastníkom motorového vozidla značky P., ŠPZ C.X. bol žalobca. Tento 5. júla 1995 pristavil vozidlo k žalovanému, ktorý na vozidle vykonal výmenu rozvodového remeňa a následne potom žalobca svojím motorovým vozidlom 7. júla 1995 vykonal cestu,

ktorá smerovala cez štát R., pričom v R. došlo k tomu, že vozidlo žalobcu sa stalo nepojazdným. Žalobca v R. navštívil opravovňu motorových vozidiel P. a v tejto opravovni vo firme H. mu bola zabezpečená oprava na vozidle P. č. podvozku č. V., ktorého stav kilometrov bol 199.500. Na tomto vozidle bola vykonaná oprava a úprava vozidla v celkovom rozsahu ceny 45 600 ATS, čo predstavovalo pri strednom kurze stanovenom Národnou bankou Slovenska sumu 2,98 Sk za jeden ATS, takže v slovenských korunách rozsah tejto opravy predstavoval čiastku 135 888,-- Sk. Znalec G. K., vo svojom písomnom znaleckom posudku uviedol, že sa oboznámil s vozidlom P. ŠPZ C., konkrétne s motorom, ktorý presne vo svojom znaleckom posudku špecifikoval vrátane označenia čísla motora, ktorý sa zhoduje s číslom ako je uvedený v technickom preukaze od vozidla. Znalec v posudku uviedol, že pri rozkladacích prácach na stanovenie škody boli zistené závady a síce regulácia motora, kľukový hriadeľ, vačkový hriadeľ, nesúhlasila upevňovacia skrutka kľukových hriadeľov, remeňový kotúč bol uvoľnený (otáčavý rukou navonok), upínací valec zubného remeňa riadenia bol uvoľnený. Tieto závady viedli k tomu, že zubový remeň riadenia motora bol príliš voľný, a preto vyskočil, dôsledkom čoho bolo dosadnutie ventilu piestu, čo zapríčinilo škodu na motore. Viditeľne poškodené boli súčiastky a síce hlava valca, ventily, piest a ojnica. Znalec v identifikácii vozidla uviedol, že ide o vozidlo P. a ide o osobný automobil, ktorý má vystavený technický preukaz č. B. na výrobné číslo karosérie V., výrobné číslo motora X., mal pridelenú značku ŠPZ C. a stav tachometra 62 000 km v čase výmeny rozvodového remeňa. Ohliadka vozidla bola vykonaná 11. septembra 1997, pričom znalec výšku škody po odpočítaní amortizácie stanovil sumou 101 916,-- Sk. Ďalej odvolací súd uviedol, že z obsahu znaleckého posudku vyplynulo, že rozsah škody, ktorú znalec špecifikoval je totožný s tým čo bolo uvedené v dokladoch, ktoré predložil žalobca a pokiaľ išlo o rozsah opravy, ktorú bolo potrebné vykonať v rakúskej opravovni, v tejto súvislosti súd prvého stupňa a aj odvolací súd mali jednoznačne preukázané, že nebola správne vykonaná oprava žalovaným na vozidle žalobcu. Pokiaľ ide o výšku škody, žalovaný v konaní a ani v odvolaní nenamietal mieru spoluzavinenia určenú súdom prvého stupňa, preto odvolací súd k tejto otázke uviedol len to, že sa s mierou spoluzavinenia stanovenou súdom prvého stupňa v plnom rozsahu stotožnil. Odvolací súd mal za nepochybné, že škoda na vozidle žalobcu bola v príčinnej súvislosti s nesprávnou výmenou rozvodového remeňa, ktorú vykonával žalovaný na požiadanie žalobcu. O trovách odvolacieho a dovolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. s tým, že v odvolacom konaní mal žalobca plný úspech.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s argumentmi a tvrdeniami žalovaného ohľadom identity motora predloženého znalcovi žiadnym spôsobom nevyporiadal a nezdôvodnil na základe čoho dospel k záveru, že znalcovi bol predložený polomotor, na ktorom došlo k predmetnej havárii. Ďalej dovolateľ namietal, že odvolací súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, na základe čoho dospel k záveru o nepochybnosti príčinnej súvislosti vzniku škody s výmenou rozvodového remeňa, keď ani samotný znalec nedokázal nepochybné a jednoznačne stanoviť príčinu vzniku škody. Napokon uviedol, že napadnuté rozhodnutie je nepresvedčivé a nepreskúmateľné aj v smere stanovenia porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej z § 633 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru dovolateľa súdy nižšieho stupňa primeraným spôsobom nevyjasnili, na základe čoho dospeli k záveru, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o dielo. Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že má za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanovením § 211 ods. 2 O.s.p. a obsahuje všetky náležitosti kladené zákonom. Zároveň požiadal o priznanie trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky je v dovolacom konaní oprávnený rozhodnutia odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm.a/ až d/ O.s.p. Ak

nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd tu nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. (procesne) prípustné.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil

len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) a prípadne nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorých procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Dovolaateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté práve takouto vadou založenou na nedostatočnom odôvodnení (resp. nepreskúmateľnosti) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p.), čo súčasne zakladá porušenie jeho práv na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 Dohovoru) v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nepresvedčivosť a nevyporiadanie sa so všetkými jeho odvolacími námietkami a námietkami uvádzanými v konaní.

Pokiaľ žalovaný namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako

ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m.m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré žalobe v časti vyhovel. Zhodli sa na tom, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o dielo podľa § 631 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. K tomuto záveru súdy nižšieho stupňa dospeli po preukázaní skutočnosti, že žalovaný pre žalobcu na jeho objednávku vykonal opravu predstavujúcu výmenu rozvodového remeňa, a to za dohodnutú odplatu v sume 300,- Sk. Súdy mali taktiež za preukázanú príčinnú súvislosť medzi žalovaným vykonanou opravou motora (výmenou rozvodového remeňa) a vzniknutou škodou havárie motora, a to správou rakúskej opravovne a znaleckým posudkom. Súdy nižšieho stupňa sa rovnako zhodli aj na argumentácii na námietku žalovaného, že polomotor, ktorý bol predložený znalcovi na ohliadku, nebol dostatočným spôsobom identifikovaný a nie je teda preukázané, či ide o vymenený polomotor z vozidla žalobcu. Súdy mali za to, že totožnosť vymeneného polomotora je dostatočne preukázaná, keďže príčina havárie motora zistená znalcom na obhliadanom polomotore, ako aj opis poškodenia motora vyplývajúci zo správy rakúskej opravovne súd zhodné. Súdy nižšieho stupňa teda dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia ako aj poskytli dostatočnú odpoveď na námietky (významné pre rozhodnutie vo veci) vnesené v konaní.

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že v konaní mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalovaný nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcovi a neboli zistené žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej

vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 24. júla 2013 [§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vychádzajúc zo základu 2 368,09 €, kde jeden úkon právnej služby činí 101,25 €, k tomu náhrada za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ 16 ods. 1 vyhlášky) vo výške 7,81 € čo predstavuje spolu 109,06 €. Právny zástupca žalobcu si však uplatnil za jeden úkon právnej služby 109,05 €, preto mu Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal práve túto sumu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2014

JUDr. Martin Vladik v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová